

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v **právnej veci žalobkyne: mjr. Mgr. D. B.**, bytom Z., zastúpená advokátom JUDr. L. C., Advokátska kancelária, V. **proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže**, Šagátová ul. č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 8. apríla 2009, č. GR ZVJS-3-6-3/14-2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3S 107/2009-89 zo dňa 11. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3S 107/2009-89 zo dňa 11. januára 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 8. apríla 2009, č. GR ZVJS-3-6-3/14-2009 a personálny rozkaz riaditeľa Ústavu pre výkon väzby v Nitre č. 20/2009 zo dňa 29. januára 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). Žalobkyni trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že v období od 28.10.2008 do 5.11.2008 bola vykonaná na oddelení výkonu väzby a výkonu trestu kontrola dokumentácie vedenej zástupkyňou vedúceho oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu mjr. Mgr. D. B. - žalobkyňou a výkazov služobnej činnosti

príslušníkov ZVJS a harmonogramov rozpisov služieb a skutočne odpracovaného času, ňou spracovávaných v období od 1.1.2008 do 30.9.2008; nedostatky v týchto výkazoch boli zistené za obdobie január, február, marec, apríl, máj, júl, august a september 2008, t.j. v každom z uvedených mesiacov sa našli pochybenia v harmonograme rozpisov služieb a skutočne odpracovaného pracovného času i v dĺžke odpracovaných hodín niektorých príslušníkov oddelenia ZVJS; na základe uvedeného bolo zo strany nadriadeného žalobkyne pplk. Mgr. N. K. navrhnuté odňatie osobného príplatku podľa § 91 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z. počnúc dňom 1.1.2009; následne personálnym rozkazom zo dňa 29.1.2009 riaditeľ Ústavu pre výkon väzby žalobkyňi odňal osobný príplatok dňa 1.1.2009 vo výške 136 eur; na odvolanie žalobkyne proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu pre výkon väzby v Nitre zo dňa 29.1.2009 zasadala poradná komisia riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže, z ktorej porady bola vypracovaná správa zo dňa 2.4.2009 a na základe ktorej bolo vydané rozhodnutie č. GR ZVJS-3-6-3/14-2009, ktorým riaditeľka Zboru väzenskej a justičnej stráže zamietla odvolanie žalobkyne a personálny rozkaz riaditeľa Ústavu výkonu väzby v Nitre č. 20/2009 z 29.1.2009 potvrdila.

Aj podľa názoru krajského súdu z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že kontrolou vykonanou u žalobkyne za obdobie od 1.1.2008 do 30.9.2008 boli zistené nezrovnalosti vo vykazovaní služobnej činnosti príslušníkov ZVJS a v harmonograme rozpisov služieb a skutočne odpracovaného času v podstate za celé obdobie okrem júna 2008, to znamená, že k nezrovnalostiam vo vykazovaní zo strany žalobkyne došlo za mesiace január, február, marec, apríl, máj, júl, august i september 2008.

Krajský súd vzhľadom na to, že osobný príplatok je nenárokateľná finančná dávka, ktorá sa pravidelne prehodnocuje, tak ako to vyplýva zo zásad o priznaní osobného príplatku zo dňa 11.8.1995, čo ani žalobkyňa nenamietala, sa stotožnil s právnym názorom žalovaného správneho orgánu, v zmysle ktorého s poukazom na pochybenia zistené počas uskutočnenej kontroly, žalovaný rozhodol v súlade s ust. § 91 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. s prihliadnutím na zásady o priznávaní osobného príplatku Zboru väzenskej a justičnej stráže SR č. GR ZVJS-315/30-1995 a s poukazom na rozkaz generálneho riaditeľa č. 15/2002 ZVJS v znení rozkazu generálneho riaditeľa č. 1/2007 ZVJS § 4 ods. 3 písm. e/.

Krajský súd súhlasil s tvrdením žalobkyne uvádzaným v jej žalobe, pokiaľ namietala nepreskúmateľnosť postupu konania zo strany žalovaného, keďže v konaní žalovaného došlo k pochybeniu vnútorných predpisov. Mal však za to, že žalobkyňa predmetnou žalobou ani vo svojom odvolaní nepreukazovala žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali, že k porušeniu jej povinností, ktoré bolo zistené predmetnou kontrolou, nedošlo. Podľa názoru súdu, procesné pochybenia zo strany príslušníkov, ktorí vykonávali kontrolu, nemali dopad na zmenu napadnutého rozhodnutia, pretože na základe výsledkov kontroly došlo zo strany žalobkyne k viacerým pochybeniam vo vykazovaní služieb príslušníkov oddelenia VV a VT, keďže podstatné zákonné ustanovenia, podľa ktorých bolo vydané rozhodnutie, porušené neboli.

Krajský súd s poukazom na ust. § 250i ods. 3 O.s.p., ktoré citoval, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyňi trovy konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala žalobkyňa. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá.

Žalobkyňa v dôvodoch odvolania vytýkala súdu prvého stupňa, že sa stotožnil s dôvodmi žalovaného. Uviedla, že je toho názoru, že na základe zisteného skutkového stavu pri posúdení všetkých dôkazov vo vzájomných súvislostiach konanie žalovaného bolo

v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z.z.. Nesúhlasila s obsahom odôvodnenia súdu prvého stupňa. Namietala procesné pochybenia zo strany príslušných orgánov. Uviedla, že skutočnosť, že kontroly boli vykonané na základe ústnej sťažnosti príslušníka, žalovaný uviedol až vo svojom stanovisku k žalobe zo dňa 6.7.2009, resp. cestou právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 2.11.2010, čím došlo znovu k pochybeniu žalovaného, nakoľko podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov, sťažnosť sa podáva spravidla písomne alebo ústne v záujme jej urýchleného a efektívneho vybavenia orgánu príslušnému na jej vybavenie, s poukazom na ustanovenia § 5 ods. 3, 4 a § 10 ods. 1 a § 14 uvedeného zákona. Aj naďalej trvala na obsahu podanej žaloby a dôvodoch v nej uvedených. Nesúhlasila tiež s vyjadrením žalovaného zo dňa 8.11.2010 a to v časti, kde sa žalovaný odvoláva na skutočnosť, že dňa 31.3.2009 za jej prítomnosti predseda senátu oznámil, že jeden člen senátu pplk. Pavel Jakubek nemôže byť prítomný z dôvodu neodkladnej služobnej cesty, o ktorej sa mal údajne dozvedieť 30.3.2009, nakoľko skutočnosť je iná a o tejto vedel už dňa 27.3.2009, s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 2 RMS č. 2/2005, podľa ktorého senát rokuje len za účasti všetkých svojich členov. Zdôraznila, že personálny rozkaz o odňatí osobného príplatku vychádza a odvoláva sa na výsledky priebežnej kontroly, ktorá mala byť vykonaná v dňoch od 28.10.2008 až 5.11.2008, avšak žalovaný tvrdí, čo by malo byť súčasťou spisu, v evidencii ústavu sa nenachádza záznam z priebežnej kontroly vykonanej dňa 20.10.-28.10.2008 a stanovisko mjr. Mgr. D. B. k tejto kontrole, pričom v rozhodnutí žalovaného o odvolaní sa uvádza, že nedostatky pri výkone služobných povinností odvolateľky vyplývajú z popisu služobných činností zástupcu vedúceho oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu boli zistené operatívnou kontrolnou činnosťou nadriadeného. Namietala nezrozumiteľnosť rozhodnutia žalovaného, pretože nie je zrejmé, z akých skutkových zistení toto rozhodnutie vychádza. Dôvodila, že podľa jej názoru, súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní nepostupoval v súlade s ustanovením § 244 ods. 1 O.s.p., ktoré citovala, keďže nemôže súčasne skonštatovať procesné pochybenia, resp. že zistil v postupe správnych orgánov určité nejasnosti a vady a aj napriek tomu žalobu zamietnuť.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c prvá veta O.s.p., rozhodnutie krajského súdu potvrdil ako vecne správne. Uviedol, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti (skutkové ani právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť vyhodnotenie skutkového stavu veci a právne závery krajského súdu. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobkyne. Konštatoval, že súd prvého stupňa na základe skutkových zistení dospel k správne právnemu záveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o odňatí jej osobného príplatku

vo výške 136 €, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný s konečnou platnosťou rozhodol o odňatí osobného príplatku žalobkyne podľa zákona č. 73/1998 Z.z..

Podľa § 91 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o priznaní, zvýšení, znížení alebo odňatí osobného príplatku podľa odsekov 1 a 2 rozhoduje príslušný nadriadený a podľa odseku 3 minister. Súbeh osobných príplatkov podľa odsekov 1 a 3 nie je možný.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 3 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Podľa § 243 ods. 1 až 5 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť.

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; oprávnený orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1O.s.p.).

Odvolací súd v danej veci po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade nekonali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezadovážili dostatok skutočností relevantných pre vydanie rozhodnutia, vo veci nezistili náležité skutočný stav a preto ich rozhodnutia treba považovať za predčasné, ako aj, že v konaní nepostupovali v súčinnosti so žalobkyňou ako účastníčkou konania, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa nerozhodol v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov nepostupovali v preskúmovacom konaní v súlade so zákonom, keď konštatovali, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa sa dopustila porušenia služobných povinností, z ktorých dôvodov jej podľa § 91 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. bol odňatý osobný príplatok. Povinnosťou správnych orgánov oboch stupňov, konajúcich v predmetnom konaní podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. bolo zistiť skutočný stav vo veci a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania – žalobkyňou.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím (rozhodnutie zo dňa 8.4.2009 č. GR ZVJS-3-6-3/14-2009) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie – personálny rozkaz riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Nitre zo dňa 29.1.2009 č. 20, ktorým žalobkyňu podľa § 91 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. bol odňatý osobný príplatok vo výške 136 € dňom 1.1.2009.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia - personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Nitre zo dňa 29.1.2009 č. 20, vyplýva, že v období od 28.10.2008

do 5.11.2008 bola vykonaná na oddelení výkonu väzby a výkonu trestu priebežná kontrola dokumentácie vedenej zástupkyňou vedúceho oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu mjr. Mgr. D. B. - výkazov služobnej činnosti príslušníkov ZVJS (ďalej len „výkaz“) a harmonogramov rozpisov služieb a skutočne odpracovaného času (ďalej len „harmonogram“), spracovávaných v období od 1.1.2008 do 30.9.2008; kontrolou boli zistené viaceré nezrovnalosti vo výkaze vo vykazovaní služieb príslušníkov oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu, čo malo za následok chybný výpočet príjmu dotknutých príslušníkov; zvýšenie osobného príplatku ku dňu 1.8.2008 je možné odôvodniť tým, že až po účinnosti personálneho rozhodnutia, ktorým sa realizovala táto úprava osobného príplatku vyšli najavo skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na jeho odňatie; dôkazom dlhodobého neplnenia si povinností v predmetnej oblasti v požadovanej kvalite je tá skutočnosť, že za obdobie nedôsledné plnenie povinností žalobkyňa bola už riešená.

Žalovaný správny orgán v preskúmanom rozhodnutí, ktorým rozhodol o odvolaní žalobkyne, konštatoval, že námietka žalobkyne v súvislosti s porušením ustanovení RGR č. 15/2002 o vnútornej kontrolnej činnosti a zákona č. 10/1996 Z.z. je pri vykonávaní kontroly nadriadeným právne irelevantná, ako aj, že uvedenou operatívnou kontrolnou činnosťou nadriadeného boli zistené nedostatky pri výkone služobných povinností odvolateľky, ktoré jej vyplývajú z Popisu služobných činností zástupcu vedúceho oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu. Poukázal na to, že zahladením disciplinárneho opatrenia právne zaniká iba skutočnosť udelenia disciplinárneho opatrenia za neplnenie povinností, ale nie aj sama skutočnosť, že odvolateľka svoje povinnosti predtým nedodržiavala. Považoval za prirodzené, že pri zvažovaní formy a výšky personálneho opatrenia sa prizeralo aj na skutočnosť, že odvolateľka sa už v minulosti dopustila rovnakej chyby. Konštatoval, že personálny rozkaz o odňatí osobného príplatku bol vydaný oprávnenou osobou v zmysle ustanovení zákona, pričom dôvody rozhodnutia boli zreteľne odôvodnené.

Odvolací súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že súčasť spisu tvoril záznam z priebežnej kontroly na oddelení výkonu väzby a výkonu trestu zo dňa 6.11.2008 vypracovaný mjr. Mgr. M. S. vedúcim oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu, z ktorého záznamu vyplýva, že v období od 28.10.2008 do 5.11.2008 bola vykonaná na oddelení výkonu väzby a výkonu trestu priebežná kontrola dokumentácie vedenej zástupkyňou vedúceho oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu mjr. Mgr. D. B. - výkazov služobnej činnosti príslušníkov ZVJS a harmonogramov rozpisov služieb a skutočne odpracovaného času, spracovávaných v období od 1.1.2008 do 30.9.2008, s uvedením nedostatkov v mesiacoch január, február, marec, apríl, máj, júl, august a september 2008.

Senát odvolacieho súdu súhlasí s tvrdením žalovaného, že osobný príplatok je nenárokovateľná zložka platu, avšak jeho priznanie ako aj odňatie sa musí riadiť určitými zásadami, ktoré v danom prípade boli spracované ako „Súbor zásad o priznávaní osobného príplatku“ Generálnym riaditeľstvom Zboru väzenskej a justičnej stáže Slovenskej republiky dňa 11.8.1995 č. GR ZVJS-315/30-1995 a teda jeho priznanie alebo odňatie nemôže byť založené na ľubovôli služobného úradu.

Pokiaľ rozhodnou skutočnosťou pre odňatie osobného príplatku žalobkyne malo byť porušenie jej služobných povinností, takáto skutočnosť mala vyplývať z vykonaného dokazovania spôsobom nevylučujúcim akékoľvek pochybnosti. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vyplýva, že k odňatiu osobného príplatku došlo na základe kontroly plnenia služobných povinností žalobkyňou a v administratívnom spise sa aj nachádza záznam z priebežnej kontroly na oddelení výkonu väzby a výkonu trestu zo dňa 6.11.2008 vypracovaný mjr. Mgr. M. S. vedúcim oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu. Z tvrdenia žalobkyne uvedeného v žalobe ako aj v odvolaní proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu

je zrejme, že osobný príplatok jej bol priznaný v auguste 2008, ktorú skutočnosť nenamietal ani žalovaný a koncom roka 2008 jej bola za kvalitu práce udelená i odmena. Žalobkyňa v odvolaní proti personálnemu rozkazu zo dňa 29.1.2009 namietala nesprávnosť zistenia nedostatkov v jej práci, s poukazom na nezrovnalosti pri výkone tejto kontroly. Žalovaný námietkam žalobkyne nevenoval dostatočnú pozornosť. Z vykonaného dokazovania doposiaľ nie je zrejme, aké služobné povinnosti porušila, keď z listinných podkladov tvoriacich súčasť administratívneho spisu nevyplýva ani popis jej služobných povinností. Z vykonaného dokazovania taktiež nevyplýva skutočnosť, aká kontrola na plnenie povinností žalobkyne bola vykonaná, s poukazom na vnútorné predpisy Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, keď zo záznamu nadriadeného žalobkyne zo 6.11.2008 vyplýva, že ide o záznam z priebežnej kontroly, avšak žalovaný tvrdí, že podkladom pre odňatie osobného príplatku bola operatívna kontrola jej nadriadeného. Z predloženého administratívneho spisu ďalej nie je ani zrejme, či výsledky kontroly boli so žalobkyňou prejednané, či bola s nimi oboznámená, či mala možnosť sa k nim vyjadriť. Z odôvodnenia prvostupňového správneho orgánu jasným a zrozumiteľným spôsobom taktiež nevyplýva akými úvahami bol prvostupňový správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval, ktorá skutočnosť robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Vzhľadom na uvedené senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že služobný úrad žalobkyne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, svojím postupom žalobkyňu odňal právo na konanie a svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný ako odvolací správny orgán.

Odvolací súd z uvedených dôvodov po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalobkyňou v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, nerozhodol vo veci v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vzhľadom na okolnosti zistené v danom prípade (nedostatočne zistený skutkový stav, nekonanie so žalobkyňou) súčasne zrušil aj prvostupňové správne rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že oprávnenie resp. povinnosť nadriadeného v zmysle § 49 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov je obrazom pracovnoprávnej stránky služobného pomeru a keď služobno-zamestnávateľské vzťahy v oblasti štátnej služby príslušníkov zboru majú verejnoprávny charakter, nie sú výkonom štátnej správy, s poukazom na to, že v týchto prípadoch dochádza len ku kontrole plnenia pracovnoprávnych vecí príslušníkov zboru, teda v danom prípade ide o kontrolu dovnútra pracovnoprávneho vzťahu, pri ktorom príslušné orgány (t.j. nadriadení) nevystupujú ako orgány štátnej správy, odvolací súd nemôže súhlasiť s jeho argumentáciou. Rozhodnutie riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Nitre - personálny rozkaz zo dňa 29.1.2009 č. 20 je rozhodnutím správneho orgánu, ktorým sa dotkol subjektívnych práv žalobkyne, a preto je takéto rozhodnutie preskúmateľné po splnení zákonom ustanovených podmienok správnym súdom, vychádzajúc z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I.ÚS 231/2010). Ústavný súd tento svoj právny názor založil najmä na argumentácii: „Správne súdnictvo je založené na myšlienke súdnej kontroly výkonnej moci štátu v jej styku s jednotlivcom a je spojené s ochranou verejných subjektívnych práv. Subjektívne práva možno charakterizovať ako práva osôb vyplývajúce z právnych noriem, pričom ich možno

rozdeliť na práva verejné a súkromné. Verejné subjektívne práva sú práva vyplývajúce z noriem verejného objektívneho práva, ktoré smerujú k realizácii obsahu zákonov vo sfére verejnomocenských právomocí. V posudzovanej veci podľa názoru odvolacieho súdu riaditeľ Ústavu na výkon väzby v Nitre vystupuje ako správny orgán, pretože pri výkone svojej právomoci zasahuje do verejných subjektívnych práv konkrétnych osôb, v danom prípade žalobkyne a jeho rozhodnutie a postup mu predchádzajúci treba považovať za spôsobilé ukrátiť žalobkyňu na jej verejných subjektívnych právach.

Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (COERZ c. Francúzsko a BENKESSIOUER c. Francúzsko, Pellegrin c. Francúzsko), z ktorej vyplýva všeobecné pravidlo, že veci týkajúce sa náboru, výkonu povolania a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov nespádajú pod ochranu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s uvedením ako príklad takých činností ozbrojené sily a polícia, teda tak, že všetky spory medzi štátnou správou a zamestnancami, ktorí vykonávajú zamestnanie implikujúce účasť na výkone verejnej moci, budú vyňaté spod čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru s výnimkou sporov v dôchodkových veciach, avšak súdny dvor súčasne v týchto veciach vyslovil, že pokiaľ ide o otázky ekonomické, v týchto prípadoch nie je možné vylúčiť aplikovanie čl. 6 Dohovoru. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že keď predmetom konania v danej veci je mzdová zložka žalobkyne, je potrebné postupovať v danom prípade aj v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože v konečnom dôsledku predmetnými rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov sa zasiahlo do jej ekonomického postavenia, keďže odňatím osobného príplatku došlo k zníženiu jej platu.

Odvolací súd o náhrade trov konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1 a s § 151 ods. 1, 2. Žalobkyňa náhradu trov konania nepriznal, napriek tomu, že bola v konaní úspešná, pretože jej trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktorých vyčíslenie však odvolaciemu súdu nepredložila v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 2 a iné trovy žalobkyňa zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývali.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 28. septembra 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth